

S jednou zo zaujímavostí, ktorá ma postrela ešte pred Veľkou Nocou, som sa s vami zabudol podeliť. Je to Čínsky Nový rok, ktorý u nás v Irkutsku oslavovali moji spolužiaci Vietnamci a spolu s nimi všetci študenti krajín, kde sa tento sviatok považuje za najdôležitejší sviatok roka. Okrem študentov z Číny ide hlavne o študentov Severnej a Južnej Kórey, Mongolska, Nepálu, Bhutánu a Vietnamu. A tak som bol pozvaný na oslavy Nového roka. To som ešte netušil, že tieto oslavy nebudú v úzkom kruhu ale pompézne oslavované v asi dvojhodinovom kultúrnom programe v spoločnosti viac ako 200 Vietnamcov a asi tridsiatich pozvaných hostí z rôznych krajín...

Oslava hodná televízie

Vo veľkej sále univerzitnej jedálne už bolo všetko slávnostne pripravené, keď som do nej vošiel sprevádzaný spolužiakmi s klasickým vietnamským úsmevom a poklonami. Tradičné vietnamské okrasy po stenách a na strope mi udreli do očí, no to nebolo nič v porovnaní s vietnamskou červenou zástavou a bielou hviezdou v jej strede vpredu na čelnej stene aj s portrétom ich prvého prezidenta, ktorý už dávno umrel, no všetci ho majú vo veľkej úcte ako svojho otca.

Na začiatku bolo občerstvenie zložené z vietnamských národných jedál – veľmi zaujímavé kocky z ryže zlepené dokopy zvláštnym mne bližšie neznámym tužidlom do takej miery, že bolo ťažké nielen odrezať, ale hlavne žuť tú celú masu na tanieri. Ešte že sa to polievalo špeciálnou omáčkou – no lepšie povedané vodou, zmiešanou s octom a nejakými rybími prísadami. Malo to ostrú pre mňa neznámu a ťažko definovateľnú chuť. No spolu s ryžovým tužidlom na tanieri to vytváralo zaujímavo chutnajúce jedlo. Nuž a potom tam bolo množstvo ďalších rôznych vietnamských jedál, ktoré som už z opatrnosti radšej neskúšal, len tak zo všetkého po kúsočku

ochutnal. Zaujímavé chute majú tí Vietnamci, to vám poviem. Asi budem hovoriť ako každý človek na tejto zemi, ale mi to jednoducho nedá: „Všade dobre ale predsa len doma najlepšie.“ Asi to bude tým, na čo si človek počas svojho života zvykne. To mu pripadá najchutnejšie. A samozrejme, najchutnejšie to vždy pripravovala mama – akokoľvek by sa druhí snažili, jednoducho mama je mama – čo na to poviete vy?

Spoločenský program slávnosti

Program, ktorý potom trval až do ukončenia osláv, bol nadmieru bohatý a vonkoncom som také niečo neočakával. Myslel som si, že to bude zopár, hmmm, trapnejších smiešnych scénok – niečo podobné ako u nás na stužkovej, ale výkon mojich vietnamských spolužiakov a ich priateľov ma jednoducho dostal do údivu. Množstvo veľmi pekne zaspievaných piesní (samozrejme vo vietnamčine, ktorej som vôbec nerozumel, ale spolužiaci sa snažili prekladať), veľa rôznych súťaží a hier, množstvo scénok a predovšetkým tancovanie vyplňalo nasledujúce zhruba dve hodiny programu. Podotýkam, že som sa vôbec nenudil. Moji spolužiaci už niekoľko týždňov nacvičovali break-dance. Výsledok ma ohúrilo: rôzne krútačky na nohách, na chrbte ba aj na hlave, prehadzovanie sa, saltá a ešte neviem čo všetko boli pre mňa vyrazením dychu. Nuž klobúk dolu.

Asi najväčším a podľa mňa najťažším klincom celého programu boli spoločenské tance, ktoré kedysi tancovali na európskych zámkoch a hradoch v nejakom 15.-17. storočí a milí Vietnamci sa ich normálne naučili tancovať. Bola to zostava niekoľkých dlhých a veľmi zložitých tancov, premiestňovačiek, točení a všeličoho ďalšieho, tancovaná s ladnosťou džentmenov a dám, ktoré boli samozrejme oblečené v historických šatách (alebo sa o to veľmi snažili – nuž čo našli to si obliekli). Pomáhali im aj niekoľko ruských dievčat, no a výsledok bol uchvacujúci.

Samozrejme zopár FOTOGRAFÍÍ a VIDEÍ nájdete na našom portále misie.sk.

Systém ruských lekární

Mal som malé zdravotné problémy a tak som navštívil blízku lekárňu. Keď som vošiel dnu, nebolo tam živej duše. Len čosi odkiaľsi stále hovorilo. Vydedukoval som z latinských koncoviek slov, že to budú asi názvy liekov. Keď o chvíľu prišla vedúca lekárne, nedalo mi a spýtal som sa jej na ten hlas, ktorý sa ešte stále ozýval. Ona mi z takým údivom, že prečo sa pýtam, že ved' to každý vie, že to je prepojenie všetkých lekární v meste. Ak niekde v meste niektorá lekárňu nemá na sklade liek, ktorý od nej nejaký pacient požaduje, povie do telefónu, odkrytého vo všetkých lekárnach názov toho lieku či sa niekde ten liek nenachádza. Počujú to naraz všetky lekárne a môžu zareagovať. Ak nemajú, jednoducho nechajú danú lekárňu hovoriť a neozývajú sa. V lekární je vďaka tomu síce stále rušno, pretože im tam stále niekto hovorí, čo potrebuje, za to systém je užitočný predovšetkým pre pacienta, ktorý nemusí sám obchádzať lekárne v meste – hneď mu povedia, či je ten liek vôbec v meste, a ak áno, tak kde presne. Alebo ho privezú do tej lekárne alebo si môže pacient poň prísť sám. Hovorím jej s uznaním: „Nuž, tak to máte dobre zmodernizované!“ A ona na to: „Aké moderné? Takýto systém fungoval už niekoľko desiatok rokov počas komunizmu. A pretrval až doteraz.“ Hmmm, povedal som si len tak pre seba: „Prečo sa taký dobrý systém nepresadil aj u nás na Slovensku?“ Nuž všetko má svoju príčinu...

Moje narodeniny

Svoje prvé narodeniny v Rusku som oslávil spolu so svojimi spolubratmi ale aj ďalšími sestrami a bratmi iných kongregácií, ktoré sa do Irkutska zišli na prvé rehoľné sľuby nášho seminaristu Vitalika. Akurát v tú nedeľu, kedy na sv. Omši obetoval svoj život Bohu, sme sa večer u nás spoločne stretli a oslávil moje narodeniny. Takže hostí bolo neúrekom. Pred touto oslavou som sa ako vždy zúčastnil stretnutia mladých, ktoré u nás býva každý týždeň. Keď sa dopočuli, že mám narodeniny, nelenili s gratuláciami a ja som im na dôvažok zaspieval ako svoj darček im – pieseň „Dýcham“ z nášho CD a to pekne krásne po slovensky. Nuž, neprotestovali, dokonca sa to niektorým aj veľmi zapáčilo. Na koniec stretnutia ich napadlo – čo tak urobiť „charavod“ – starodávny ruský slávnostný tanec okolo oslávenca, kde sa spievajú všelijaké priania oslávencovi. Medzi iným sa ho pýtajú, koho má najviac rád, nech ukáže prstom. Ten si sadne do stredu a všetci aj s oslávencom tancujú okolo neho a pýtajú sa tú istú otázku jeho. Nakoniec, keď je v kruhu znova oslávenec, zdvihnú oslávenca aj so stoličkou do výšky a toľko krát ho hojdajú, koľko rokov oslavuje. No k tejto konečnej fáze sme sa nedostali, pretože prišiel otec Vladimír a veľmi taktne poprosil mladých, aby oslavu ukončili, pretože mňa čakajú už rehoľné sestry a bratia, ktorí pre mňa pripravili oslavu a už netrpezlivo čakajú, kedy príde oslávenec. Nuž, rozlúčil som sa s mladými a prešiel do spoločnosti už rehoľných osôb. Oslava iná, serióznejšia no príjemná na duši, keďže to boli všetko rehoľníci. Zábavná bola na gratuláciách epizódka s ananásom. Prvé mi gratulovali naše sestry SSpS, ktoré mi priniesli ako darček ananás, ževraj sa dopočuli, že ho mám rád. Správne sa dopočuli, len neviem od koho. Nuž veľká vďaka, povedal som si. No pár minút za nimi prišiel brat Paša – karmelitán, ktorý – čo myslíte, čo držal v rukách? Ananás... To sme sa dobre zasmiali. Porozprával, že dlho hľadal nejaký darček a nemohol nájsť. No a keď šiel v ten deň cez tržnicu a uvidel ananás, napadlo ho jediné: „Toto je výborný darček.“ Nevedel, že mám rád ananás, proto ho to tak napadlo. Reku, dobreeee... Nuž, zábavné... No to ešte nebolo všetko, pretože tak asi o dvadsať minút neskôr prišli sestry Dominikánky z Ulan-Ude a keď mi gratulovali, spoza svojich bielych habitov zrazu vykukol v ich rukách ananás – a to sme sa už vážne nezdržali výbuchu smiechu. A ja s nimi tiež... Sestry samozrejme nechápali, prečo nás to tak rozveselilo. Keď sme im povedali, že mi pred nimi už dvaja ľudia darovali ananás, rozpovedali, že takisto hľadali darček a akosi im neprichádzalo na um, čo by to mohlo byť a v poslednej chvíli ich napadlo, že celkom originálnym darčekom odlišným od všetkých bude u určite ananás. Úplne náhodne – ale myslím, že Pánom krásne naplánovane, som v deň svojich narodenín v Rusku dostal ako darček tri ananásy.

Sviatok Slovanov a slovanskej písomnosti

Moja učiteľka ruského jazyka Tatiana mi v jeden deň v škole oznámila, že by bola veľmi rada,

keby som sa ako člen jedného z národov so slovanskými koreňmi zúčastnil akejsi konferencie pri príležitosti sviatku slovanskej písomnosti v Rusku. Po niekoľkých prehovoraniach a usmerneniach, čo by som tam asi mal povedať, som sa vydal na skúšku. Bola to skúška obratnosti môjho ruského jazyka. Mal som po rusky porozprávať o Cyrilovi a Metodovi, ktorých si v Rusku veľmi vážia. No, trému som mal, aspoň zo začiatku, keď som okolo seba videl také učené hlavy – a hlavne šedivé od múdrosti v nich... Ale témy, nad ktorými sa prednášajúci zamýšľali, sa viac a viac zbíhali k duchovným veciam, ako napríklad duchovný zmysel každého jedného písmena v ruskej abecede, hlavne v tej starej azbuke, ktorá vznikla vďaka Cyrilovi a Metodovi. Každé písmeno totiž niečo znamenalo a Cyril aj vedel, prečo dal jednotlivým písmenám práve taký zmysel... Dozvedel som sa medzi iným, že niektorí vedci tvrdia, že v ruskej starej azbuke je zakódovaný systém celého sveta... Nuž, neviem, ako to naozaj je, ale počúvalo sa to veľmi dobre, hlavne keď som vedel, že týmto jazykom budem rozprávať počas celého svojho života, keď Pán Boh dá, samozrejme.

Na mňa všetci čakali ako na jeden z niekoľkých zlatých klincov programu, pretože som bol zahraničný študent z národa, ktorý mal rovnako ako Rusi slovanské korene a na dôvažok z krajiny, v ktorej kedysi dávno pôsobili sv. Cyril a Metod. Preto všetci očakávali ani nie historický výklad o sv. Cyrilovi a Metodovi, ktorý si mohli naštudovať sami kdesi na internete alebo v knihách, ale čakali odo mňa môj osobný postoj k sv. Cyrilovi a Metodovi – prečo si ich ja vážim, čo podľa mňa znamenajú pre nás – ich práca, dedičstvo. A tak som rozprával a rozprával, až som sa nakoniec cez Cyrilovu obhajobu staroslovienciny ako dôstojného jazyka na oslavu Boha, ktorú som im prečítal po slovensky, lebo chceli počuť, ako znie náš rodný jazyk, nakoniec dostal k tomu, že každý z nás je zodpovedný za každé jedno slovo, ktorým môžeme druhých obohatiť, posilniť a pozdvihnúť ale aj ožobračiť, znevážiť, zninakoniec dostal k tomu, že každý z nás je zodpovedný za každé jedno slovo, ktorým môžeme druhých obohatiť, posilniť a pozdvihnúť ale aj ožobračiť, znevážiť, zničiť a oslabiť dušu každého človeka okolo nás. Že každý z nás je takým boháčom, ktorý si odkladá časť svojho bohatstva do srdc ľudí, s ktorými sa stretáva a rozpráva a raz to bude naše slávne bohatstvo, keď po smrti všetci otvorí srdcia a budú všetkým naveky ukazovať krásu slov, skutkov a myšlienok, ktoré sme do nich vložili ešte počas života na zemi.

Rodinka Lučezara

Celou konferenciou nás sprevádzala svojimi piesňami medzi jednotlivými prednášateľmi zaujímavá spevavá rodinka. Spievali ruské národné aj svoje vlastné piesne – otec s gitarou, mama s tamburinou, dcera s flautou, a mali dvaja chlapi poskakovali a spievali spolu s ich babkou. No proste zábava. Najlepší bol najmenší z nich – malý Lučezar – ako som sa neskôr dozvedel, dali mu toto starodávne slovanské meno, pretože chceli, aby, ako hovorí jeho meno, žiaril lúčmi svetla... Nádherné nie? A zdobnelina? Lúčík... No nedáte to aj vy svojim deťom? :o))

Irkutsk 14 - Čínsky Nový rok a moje narodeniny

Napísal Balek Robert
Piatok, 27 August 2010 11:34

Po celom programe všetci, ktorí mohli zostať, prestreli stôl s občerstvením a veselo si hodovali... Aj rozprávačky rozprávok, ktoré vystupovali na konferencii so svojimi rozprávkami porozprávali pár svojich najlepších rozprávok. No čo vám poviem, bolo to nádherné popoludnie, z ktorého som si odnášal v srdci pár nových ruských priateľov. S tou rodinkou som sa dohodol, že ak budem mať čas, môžem k nim prísť na niekoľko dní. Bývali v drevenom domčeku ďaleko od civilizácie a rozhodli sa, že budú žiť úplne v spojení s prírodou, pestovať vlastné potraviny a obnoviť v sebe harmóniu, ktorá bola v nás ešte pred tým, ako sme sa uzavreli do betónových a asfaltových miest a oddelili sa dobrovoľne od prírody, do ktorej sme boli ako jej súčasť stvorení. Pán to zariadil geniálne tak, že som u nich strávil o nejaký týždeň dva dni. S veľkou vďakou na tento čas spomínam. Ale o tom vám rozpoviem v ďalšom pokračovaní... :o)

Ak by si chcel podporiť misie v Rusku, môžeš poslať finančnú pomoc na účet Slovenskej provincie Spoločnosti Božieho Slova - Verbistov misionárov: **0805945001/5600** s poznámkou "Misie Rusko" alebo "Misie-P. Robert Balek" Pán Boh zaplať!

Ďalšie príbehy a zážitky z misií nájdeš v článkoch:

[Irkutsk 13 - Zázrak na Veľkú Noc](#)

[Irkutsk 10 - Prvé Vianoce a Nový rok v Rusku](#)